

Arrest

nr. 55 053 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 juli 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 8 juni 2010 bij het Belgisch consulaat te Casablanca een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Zijn echtgenote dient eveneens aan visumaanvraag in. Hun dochter is een Belgische onderdaan.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij dit visum geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing.

“(…)
Motivatie

Wettelijke referenties

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in het mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.

Tenlasteneming is onontvankelijk : de garant leg geen enkel bewijs van solvabiliteit voor.

Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc..)...

(...).“

Voor verzoekers echtgenote wordt een gelijkaardige beslissing genomen. Deze wordt aangevochten in de zaak nr. 61 666.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikel 32 van de verordening EG nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsverplichting, manifeste appreciatiefout, beslissing genomen door een bevoegde overheid, ontbreken van handtekening Overwegende dat verzoeker vooreerst vast dient te stellen dat de bestreden beslissing niet alleen niet genomen werd door de Minister, doch wel door een attaché, die echter de bestreden beslissing niet ondertekende.

Dat het dan ook onmogelijk is na te gaan of deze beslissing genomen werd door een bevoegde overheid.

Dat bij gebreke daaraan de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich opdringt.

Dat immers de handtekening op de acte van kennisgeving, onafgezien van het feit dat zij totaal onleesbaar is, evenmin enige aanduiding geeft van enig bevoegd persoon, wel integendeel het lijkt eerder een handtekening vanwege een bediende van het Consulaat.

Dat deze echter niet over de minste beslissingsbevoegdheid beschikt.

Dat er dan ook aanleiding is op grond van formele redenen de bestreden beslissing te vernietigen. overwegende dat ten onrechte toepassing gemaakt wordt van art.32 van de verordening.

Overwegende dat niet alleen verzoeker een volledig dossier bijgevoegd had, mét een schrijven uitgaande van de raadsman geconsulteerd via hun dochter en schoonzoon, waaruit blijkt dat deze wel degelijk volkomen solvabel zijn.

Overwegende dat dat ook een manifeste appreciatiefout gemaakt werd in dit dossier.

Dat dan ook ten onrechte gemeend werd dat verzoeker en zijn echtgenote niet over voldoende middelen van bestaan zouden beschikken in België.

Dat zij aantoonde dat hun schoonzoon en dochter regelmatige inkomsten genieten zowel uit arbeid als uit onroerend goed (verhuren van appartement).

Dat zij zelfs aantoonde dat zij in het verleden financieel gesteund werden.

Overwegende bovendien dat art.32 bijkomend geschonden wordt nu, terwijl dit artikel desbetreffend zich niet uitspreekt over enige bijkomende voorwaarde als zouden verzoeker en zijn echtgenote niet het voornemen hebben om na het verstrijken van het visum België weer te verlaten.

Dat niet alleen dit gebrek aan voornemen niet blijkt uit het dossier, nergens op gestoeld is en derhalve andermaal een manifeste appreciatiefout uitmaakt, doch bovendien nergens art.32 een onderzoek voorziet naar het "voornemen om voor het verstrijken van het visum" het grondgebied van de lidstaat terug te verlaten.

Dat hetzelfde geldt voor "de onvoldoende garantie op terugkeer".

Dat derhalve de tegenpartij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding, minstens machtsafwendings nu bijkomende voorwaarden gesteld worden, die niet in art.32 van de verordening vermeld staan.

Dat vergeefs naar andere rechtsregels gezocht wordt in de bestreden beslissing. Dat deze dus minstens niet wettig verantwoord is.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt.

Dat immers het standpunt van de tegenpartij impliceert dat enkel mensen die persoonlijk een zekere welstand genieten op bezoek zouden mogen komen bij hun kinderen/kleinkinderen in België.

Dat dit discriminerend is.

Dat eveneens aan verzoekers intenties toegeschreven worden, minstens "risico's" die nergens uit het dossier blijken.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat daargelaten de vraag of een handgeschreven ondertekening een substantiële vormvoorwaarde is, de miskenning van een vormvoorschrift niet automatisch tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moet leiden. Zulks moet enkel het geval zijn wanneer de verzoekende partij aantoonde dat die miskenning haar benadeeld heeft. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State.

De verwerende partij wijst er tevens op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn, een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich slechts een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan ondertekening, niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en wanneer niet helemaal vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

De verwerende partij verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 44 474 van 31 mei 2010 waarin in een volgens haar gelijkaardig dossier ondermeer werd geoordeeld dat uit de stukken van het dossier en uit de beslissing duidelijk blijkt dat deze werden genomen door een welbepaalde attaché waarvan de naam en de functie worden vermeld en die de gemachtigde is van de minister. De verwerende partij concludeert, rekening houdend met deze rechtspraak dat dit onderdeel van verzoekers middel ongegrond is.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing op ernstige wijze te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is volgens de verwerende partij niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bestuur en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of er bij de beoordeling van de aanvraag werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het besluit werd gekomen. De bestreden beslissing is op correcte wijze tot stand gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

3.3. In de repliekmemoirie werpt verzoeker op dat hij meent dat de verwijzing van de verwerende partij naar rechtspraak niet opgaat omdat verzoeker *in casu* zelfs geen initialen gevonden heeft op de bestreden beslissing. Tevens heeft hij de indruk dat met de stukken die via de raadsman aan het dossier werden toegevoegd absoluut geen rekening werd gehouden, hij verwijst in dit verband naar de bijkomende stukken die de verwerende partij op 17 november 2010 overmaakte aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat het onmogelijk is om na te gaan of de beslissing werd genomen door een bevoegde overheid, nu de beslissing niet werd genomen door de minister maar door een attaché, en dat de bestreden beslissing niet ondertekend werd.

De Raad wijst erop dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Daargelaten de vraag of een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing een substantiële vormvoorwaarde is, merkt de Raad op dat de miskennis van een vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zulks moet enkel het geval zijn wanneer verzoeker aantoont dat die miskennis haar benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding bevat "*Voor de minister: J.V., Attaché*". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat diezelfde attaché de beslissing heeft gevalideerd en dat deze attaché J.V. werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, FOD Binnenlandse Zaken. Uit de stukken van het dossier en de beslissing blijkt dus dat de bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de minister aangezien de naam en de functie van de persoon is vermeld die de beslissing heeft genomen in naam van de minister. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing werd genomen.

Het feit dat attaché J.V., van wie de naam voluit wordt vermeld op de bestreden beslissing, tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken – zoals blijkt uit de stukken van het dossier- wordt niet betwist. Bijgevolg kan worden vastgesteld dat J.V. als gemachtigde van de minister de beslissing heeft genomen en hiertoe bevoegd was. Verzoeker heeft aldus kunnen nagaan of de beslissing werd genomen door de bevoegde overheid en kan niet gevolgd worden in zijn kritiek dat "*het dan ook onmogelijk is na te gaan of deze beslissing genomen werd door een bevoegde overheid*". Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij in de repliekmemoire stelt dat de bestreden beslissing niet eens de initialen bevat van de persoon die ze genomen heeft: de volledige naam en de titel van de beslissingnemende ambtenaar worden immers vermeld.

In de mate waarin verzoeker zou betwisten dat de persoon vermeld op de bestreden beslissing als gemachtigde van de minister ook wel degelijk de beslissing heeft genomen, wijst de Raad erop dat verzoeker hiervoor beroep kan doen op de procedure "valsheid in geschrifte" en de zaak kan brengen voor de daartoe bevoegde rechtbank.

Waar verzoeker kritiek uit op het formulier van kennisgeving en de handtekening van een bediende van het consulaat, merkt de Raad op dat een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heeft op de wettigheid van de genomen beslissing (RvS 11 september 2002, nr. 110 118; RvS 21 maart 2005, nr. 142 408) en dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.4.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met al de door hem voorgelegde stukken en dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Zo werd ten onrechte geoordeeld dat verzoeker en zijn echtgenote niet over voldoende middelen van bestaan zouden beschikken in België, maakt artikel 32 van de Visumcode geen melding van de voorwaarde om België te verlaten na het verstrijken van het visum evenmin als van een garantie op terugkeer. Door het stellen van deze bijkomende voorwaarden die niet voorzien zijn in artikel 32 van de Visumcode maakt de verwerende partij zich schuldig aan machtsoverschrijding, minstens machtsafwending. Ten slotte stelt verzoeker dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt en discriminerend is omdat zo enkel mensen die een zekere welstand genieten op bezoek mogen komen bij hun kinderen of kleinkinderen in België.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Visumcode. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in het mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen; dat de tenlasteneming onontvankelijk is omdat de garant geen enkel bewijs van solvabiliteit voorlegt, dat er geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking is voor het verblijf gezien verzoeker geen bewijs levert van financiële middelen: noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen; dat verzoekers voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld; dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf is gezien verzoeker niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit; dat er geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoeker geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc...).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid; v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.
(...)"

3.4.2.1. Verzoeker betwist vooreerst het motief "U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in het mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen."

Verzoeker meent dat hij heeft aangetoond dat zijn dochter en schoonzoon regelmatige inkomsten genieten en dat zij verzoeker in het verleden financieel steunden.

Vooreerst merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen. In de bestreden beslissing wordt niet louter overwogen dat "verzoeker en zijn echtgenote niet over voldoende middelen van bestaan zouden beschikken in België" zoals verzoeker voorhoudt maar wordt wel overwogen dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken "zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf (...)".

Verzoeker tracht dit motief te weerleggen door te wijzen op de inkomsten van zijn dochter en schoonzoon, maar door deze verwijzing slaagt hij er niet in het motief te ontcrachten dat hijzelf niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het verblijf en voor de terugreis of voor een eventuele doorreis, en dat hij niet heeft aangetoond dat hij in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen. Door een loutere verwijzing naar de inkomsten van zijn dochter en schoonzoon, weerlegt verzoeker het motief niet dat hij zelf geen inkomsten heeft.

3.4.2.2. Vervolgens voert verzoeker aan dat artikel 32 van de Visumcode geen bijkomende voorwaarde stelt dat de visumaanvrager "het voornemen dient te hebben om na het verstrijken van het visum België weer te verlaten". Verzoeker betwist hiermee ondermeer het motief "Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld." Tevens betwist verzoeker dat er een onvoldoende garantie op terugkeer zou zijn, of dat artikel 32 van de Visumcode deze garantie vereist.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat artikel 32 van de Visumcode deze voorwaarden niet voorziet en dat de verwerende partij ten onrechte voorwaarden toevoegt zodat er een manifeste appreciatiefout is. De Raad wijst op de bewoordingen van artikel 32 van de Visumcode, waaruit blijkt dat deze voorwaarde wel wordt gesteld:

"Weigering van een visum

1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, (...) voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, (...)

(...)

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over (...) zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)."

Hieruit blijkt duidelijk dat een visum kan worden geweigerd indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum, of als de aanvrager niet heeft aangetoond dat hij voldoende middelen van bestaan heeft voor een terugreis naar het land van herkomst. Er is geen sprake van een schending van artikel 32 van de Visumcode of van een manifeste appreciatiefout.

Waar verzoeker aanvoert dat “*dit gebrek aan voornemen niet blijkt uit het dossier*” en “*nergens op gestoeld is*” wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat aan dit voornemen en aan de onvoldoende garantie op terugkeer kan worden getwijfeld gelet op het feit dat verzoeker niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit en gezien verzoeker geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten *etc.*). Verzoeker betwist in het verzoekschrift niet dat hij niet heeft aangetoond zelf over voldoende en regelmatige inkomsten te beschikken en dat hij geen of onvoldoende bewijs heeft geleverd van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker verwijst in het middel en in de repliekmemoorie naar het volledig dossier dat hij bij de aanvraag gevoegd heeft, maar hij toont niet aan met welke stukken en elementen van dit dossier geen rekening zou zijn gehouden. Zoals reeds gesteld is er in de bestreden beslissing en in artikel 32 van de Visumcode enkel sprake van het inkomen van de aanvrager en niet van zijn familieleden. De verwijzing naar stukken inzake het inkomen van de dochter en schoonzoon volstaat zoals reeds gesteld in punt 3.4.2.1. van dit arrest niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De schending van artikel 32 van de Visumcode kan niet worden aangenomen. Verzoeker slaagt er evenmin in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout of van machtsoverschrijding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Van machtsafwendings kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwendings aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zet verzoeker niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwendings zou bestaan. Zoals reeds gesteld wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 32 van de Visumcode.

3.4.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.4.5. Verzoeker voert de schending aan van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), maar toont niet aan welk artikel van deze wet hij geschonden acht.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker geeft geen voldoende duidelijke omschrijving van de volgens hem overtreden rechtsregel. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET